

Sygn. akt XVI GC 83/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała-Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

Po rozpoznaniu: w dniu 16 września 2015 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...). **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.**

przeciwko **E. B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...). Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 1.131,60 (jeden tysiąc sto trzydzieści jeden euro i sześćdziesiąt eurocentów) oraz kwotę 2.416,02 (dwa tysiące czterysta szesnaście 02/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2014 roku, solidarnie z H. R., wobec którego o obowiązku zapłaty orzeczono prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy z dnia 24 lipca 2014 roku, w sprawie o sygnaturze akt XVI GNc 4394/14;

II. zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...). Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwotę 1.572 (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt dwa) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, solidarnie z H. R., wobec którego o obowiązku zapłaty orzeczono prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy z dnia 24 lipca 2014 roku, w sprawie o sygnaturze akt XVI GNc 4394/14;

III. wniosek o zasądzenie na rzecz powoda (...). Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oddała.

Sygn. akt XVI GC 83/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 lipca 2014r. powód A. I.. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych E. B. i H. R. kwoty 1.131,60 Euro (4.679,00 zł) oraz 2.416,02 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie podwójnej stawki minimalnej. Powód wskazał, iż roszczenie znajduje swoją podstawę w subsydiarnej odpowiedzialności członków za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (k. 2-3v.).

W dniu 24 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. w sprawie XV GNc 4394/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zobowiązał pozwanych do zapłaty kwoty żądanej pozwem wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu (k. 20).

Pozwany H. R. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, jednak wobec nieuzupełnienia braków formalnych został on odrzucony, co skutkowało uprawomocnieniem się nakazu zapłaty wobec pozwanego (k. 30-33; k. 46; k. 70; k. 79-80v.).

Natomiast w sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym przez pozwaną E. B. wskazano, że od początku roku 2012 r. nie była ona prezesem spółki (...) sp. z o. o., bowiem z końcem 2011 r. złożyła rezygnację z pełnienia tej funkcji, a w dniu 23 stycznia 2012 r. sprzedała udziały w firmie (k. 35).

W kolejnym piśmie procesowym powód zakwestionował stanowisko wyrażone przez pozwaną, w odpowiedzi na które pozwana przedstawiła uchwałę firmy (...) sp. z o. o. odwołując ją ze stanowiska prezesa zarządu. Ustosunkowując się powód podtrzymał zajęte w sprawie stanowisko (k. 68-68v.; k. 85-85v.; k. 97-97v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 30 grudnia 2011 r. E. B. złożyła oświadczenie w przedmiocie rezygnacji z pełnienia funkcji członka zarządu w spółce (...) sp. z o. o. Pismo to zostało odebrane przez osobę o nazwisku R. B. (1), który w treści tego pisma oznaczył swoją osobę jako „pełnomocnik (...) sp. z o. o.” (**dowód:** pismo 30.12.2011 k. 40).

Kopia ww. pisma została przez E. B. wysłana do KRS celem wykreślenia jej z rejestru spółki. Prośba o wykreślenie została ponowiona w 2014 r. Ostatecznie w dniu 25 maja 2015 r. E. B. została wykreślona z rejestru KRS jako członek zarządu (...) sp. z o. o. (**dowód:** potwierdzenie nadania k. 41; pismo 29.05.2012 k. 42; korespondencja e-mail k. 43-44; pismo z 16.10.2014 k. 55; potwierdzenie nadania k. 56-57; odpis z KRS k. 88-95; pełny odpis z KRS k. 112-113).

Umową z 23 stycznia 2012 r. E. B. zbyła na rzecz H. R. 50 udziałów w spółce (...) sp. z o. o. (**bezsporne:** poparte: umowa sprzedaży udziałów k. 36-37; potwierdzenie notarialne k. 38-39).

W dniu 24 lipca 2012 r. odbyło się nadzwyczajne zgromadzenie wspólników spółki (...) sp. z o. o., w trakcie którego podjęto uchwałę w przedmiocie odwołania z pełnienia funkcji prezesa zarządu E. B.. W zgromadzenia uczestniczyli wszyscy (...) spółki- (...) i M. R. (**dowód:** protokół ze zgromadzenia k. 86-87; bezsporne).

Spółki (...) sp. z o. o. i (...) sp. z o. o. współpracowały ze sobą w zakresie świadczenia usług transportowych (**bezsporne**).

(...) sp. z o. o. do zapłaty na rzecz A. I.. sp. z o. o. kwoty 1.131,60 Eur powstało w okresie od 30 grudnia 2011 roku do 29 maja 2012 roku Tego też dnia było już wymagalne. (**bezsporne**, poparte: nakaz zapłaty k; 8)

W dniu 15 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Z. Wydział V Gospodarczy na skutek pozwu wniesionego 18 października 2012 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNc 3653/12 nakazując aby (...) sp. z o. o. zapłacił na rzecz A. I.. Sp. z o. o. kwotę 1.131,60 Eur wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 647,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W dniu 10 stycznia 2013 r. nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności (**dowód:** nakaz zapłaty k. 8; klauzula k. 8v.).

Wierzyciel złożył wniosek egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W. P. G. przedstawiając wyżej wskazany tytuł wykonawczy W dniu 25 czerwca 2013 r Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty postępowania egzekucyjnego ustalono na kwotę 215,27 zł i zostały zapłacone do kwoty 198,17 zł przez wierzyciela. W toku egzekucji stwierdzono, iż egzekucja z ruchomości spółki okazała się bezskuteczna, nie ma pojazdów zarejestrowanych na dłużną spółkę, również egzekucja z rachunku bankowego okazała się bezskuteczna z

uwagi na brak środków. Co więcej Urząd Skarbowy i ZUS nie posiadały informacji o innych rachunkach bankowych spółki (**dowód:** wniosek egzekucyjny k. 9-9v.; postanowienie o stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji k. 10-10v.).

Pismami wysłanymi 29 kwietnia 2014. (...) sp. z o. o. o. wezwał więc E. B. i H. R. do zapłaty kwoty 920,00 Eur i 3.336,69 zł tytułem zaległości powstałej w czasie pełnienia przez nich funkcji członków zarządu w spółce (...) sp. z o. o. (**bezsporne;** poparte: wezwania do zapłaty k. 11-12v.; potwierdzenia nadania k. 13).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedstawionych przez strony, które nie były kwestionowane, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Dokumenty te zostały uznane za wiarygodne i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powód w niniejszej sprawie korzysta z trybu subsydiarnego zaspokojenie zobowiązania, który ustanawia art. 299 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, dalej: k.s.h.). Zgodnie z brzmieniem wskazanego przepisu, jeżeli egzekucja przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za zobowiązania spółki. Przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są istnienie określonego zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w czasie, w którym dana osoba była członkiem zarządu spółki (a więc niepowstałego później) oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10, LEX nr 847124).

W zakresie wykazania powyższych okoliczności obowiązują ogólne reguły rozkładu ciężaru dowodu. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar ich udowodnienia spoczywa na powodzie, gdyż to on wywodzi z nich skutki prawne w postaci odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki.

Przepis art. 299 k.s.h. nie określa odpowiedzialności członków zarządu jako odpowiedzialności za dług spółki czy za niespełnione świadczenia wynikające z zobowiązania spółki, lecz jako odpowiedzialność „za zobowiązania” spółki. Oznacza to, że stosownie do wymienionego przepisu odpowiedzialność ponoszą osoby będące członkami zarządu spółki w czasie istnienia zobowiązania, a ściślej rzecz ujmując - w czasie istnienia podstawy tego zobowiązania. Objęcie odpowiedzialnością danego członka zarządu wszystkich zobowiązań spółki, których podstawa istnieje w czasie sprawowania przez niego funkcji, a więc także zobowiązań jeszcze wtedy niewymagalnych, jest uzasadnione tym, że ogłoszenie upadłości, o które członek zarządu powinien wystąpić w celu przeciwdziałania bezskuteczności egzekucji, spowodowałoby wymagalność także zobowiązań niemających dotychczas takiej cechy (art. 91 Prawa upadłościowego i naprawczego, tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., V CSK 248/09). Zgodnie z innym zapatrywaniem członek zarządu ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki istniejące w czasie pełnienia przez niego funkcji, o ile w tym czasie wystąpiły przesłanki upadłości, a nie zgłoszono wniosku o jej ogłoszenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2010 r., V CSK 172/10, LEX nr 677904, wyrok SN z dnia 15 czerwca 2011 r., V CSK 347/10).

Powód wykazał istnienie wierzytelności w stosunku do (...) sp. z o.o. w W. oraz bezskuteczność egzekucji tej wierzytelności. Okoliczności te wynikają z przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci tytułu wykonawczego, jakim jest wydany w dniu 15 listopada 2012 r. przez Sąd Rejonowy w Z. nakaz zapłaty, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 10 stycznia 2013 r. oraz postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W. z dnia 25 czerwca 2013 r. wydane w sprawie KM 201/13. Odpowiedzialność członków zarządu jest odpowiedzialnością ustawową i wynika bezpośrednio z art. 299 k.s.h., ale jest to odpowiedzialność subsydiarna, gdyż uzupełnia ona odpowiedzialność spółki w ten sposób, że gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, dopiero wówczas można sięgnąć do majątku członków zarządu. Posiłkowy charakter odpowiedzialności oznacza też, że nie można zaspokoić się z majątku członków zarządu, jeżeli nie wykorzystano drogi sięgnięcia do majątku spółki i egzekucja w rzeczywistości nie była bezskuteczna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I CK 160/02, „Monitor Prawniczy” 2003, nr 23, s. (...) i n. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., V CK 129/05, „Monitor Prawniczy” 2005, nr 20, s. 972). Ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h.

przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129). Wystarczającym środkiem dowodowym, za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność egzekucji z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności jest niewątpliwie postanowienie komornika o umorzeniu postępowania (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.). Dokument ten stwierdza bowiem, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., IV CSK 335/10, Biul. SN 2011, nr 4, poz. 10).

Postępowanie egzekucyjne, wszczęte przeciwko (...) sp. z o.o. w W. na podstawie tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, zostało umorzone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W. z dnia 25 czerwca 2013 roku wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Powyższe spełnia przesłanki pojęcia bezskuteczności egzekucji, pod którym należy rozumieć przede wszystkim sytuację, w której prawnie zorganizowane działania organów egzekucyjnych, mające na celu zadośćuczynienie interesom wierzyciela (wierzycieli), które znalazły odzwierciedlenie w tytule wykonawczym, nie doprowadziły do spełnienia świadczenia przez dłużnika. Należy zatem uznać, iż także przesłanka bezskuteczności egzekucji zobowiązania z majątku spółki została spełniona.

Podniesiony przez pozwaną zarzut braku odpowiedzialności za zobowiązania Spółki z uwagi na rezygnację z funkcji członka zarządu w dniu 30 grudnia 2011 roku, okazał się niezasadny. Pozwana podnosiła ten zarzut, wskazując, iż pismem z dnia 30 grudnia 2011 r. złożyła rezygnację z funkcji prezesa zarządu w (...) sp. z o. o. na ręce pełnomocnika Spółki (...). Należy wskazać, że odpowiedzialność związana z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania w stosunku do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponoszą osoby będące jej członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania (w. SN z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07). Zatem w pierwszej kolejności rozważenia wymaga skuteczność złożonego przez pozwaną oświadczenia, a to wobec okoliczności powstania zobowiązania powoda przeciwko Spółce po dacie 30 grudnia 2011 roku. Okoliczność ta była bezsporna w sprawie, a poparta samym twierdzeniem pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2015 roku (k. 68v).

Jak już stwierdzono, decydująca jest data powstania zobowiązania a nie nawet jego wymagalność. Bezsporne jest również w sprawie, iż pozwana E. B. pełniła funkcję członka zarządu od początku istnienia spółki (...) sp. z o. o. - wpis do rejestru nastąpił 27 sierpnia 2007 r. Pisma zatytułowanego „rezygnacja” datowanego na 30 grudnia 2011 r. nie można natomiast uznać za skuteczne złożenie przez pozwaną oświadczenia woli o rezygnacji z pełnienia funkcji prezesa zarządu (...) sp. z o. o. Zgodnie z art. 202 § 5 k.s.h., do złożenia rezygnacji przez członka zarządu stosuje się odpowiednio przepisy o wypowiedzeniu zlecenia przez przyjmującego zlecenie. Oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu staje się skuteczne z chwilą, gdy zgodnie z art. 61 k.c., dotrze do właściwego adresata oświadczenia, w tym przypadku spółki z o.o., w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. W piśmiennictwie prawniczym i orzecznictwie spornym zagadnieniem jest, w jaki sposób rezygnacja członka zarządu powinna dotrzeć do spółki, a w konsekwencji, z jaką chwilą, zgodnie z art. 61 k.c., zostanie ono skutecznie złożone. Odnośnie do tej kwestii wyrażane jest stanowisko, że do złożenia rezygnacji mają zastosowania zasady ogólne dotyczące reprezentacji spółki, zatem oświadczenie to powinno dotrzeć do zarządu spółki. Według innych poglądów, oświadczenie to powinno zostać złożone temu organowi, który w danej spółce jest uprawniony do powoływania zarządu, np. radzie nadzorczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., III CSK 176/09, nie publ.) albo w toku zgromadzenia wspólników, wreszcie radzie nadzorczej lub pełnomocnikowi powołanemu uchwałą zgromadzenia wspólników, o której mowa w art. 210 k.s.h. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2004 r., V CK 600/03, Glosa 2006, nr 1, s.19, oraz z dnia 11 lipca 2014 r. III CZP 36/14, nie publ. i wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2010 r., II CSK 301/09, nie publ. oraz z dnia 3 listopada 2010 r., V CSK 129/10, OSNC 2011, nr 7-8, poz. 84). Do opisanego wyżej zagadnienia, którego rozwiązanie zależy także od konkretnych rozwiązań funkcjonujących w danej spółce, a mającego znaczenie dla oceny, według art. 61 k.c., chwili, gdy oświadczenie o rezygnacji zostało skutecznie złożone spółce. Istotnym jest bowiem, że oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu spółki, będące oświadczeniem woli, wymaga dla swej skuteczności zakomunikowania go spółce w taki sposób, by mogła zapoznać się z jego treścią, a zatem w przypadku rezygnacji z pełnienia funkcji członka zarządu oświadczenie takie powinno zostać złożone

uprawnionemu organowi. Zgodnie z treścią art. 210 § 1 k.s.h. w umowie między spółką a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. Wprowadzony zakaz odnosi się zarówno do całego zarządu, jak i do jego poszczególnych członków i ma na celu uniemożliwienie dokonywania czynności prawnych z członkami zarządu zgodnie z ogólnymi zasadami reprezentacji spółki. Z powyższych względów kompetencja do reprezentacji spółki została powierzona radzie nadzorczej lub pełnomocnikom powołanym uchwałą rady wspólników, gdy chodzi o wszelkie umowy pomiędzy spółką a członkami zarządu w sprawach między nimi. Przepis wprowadza wymóg szczególnej reprezentacji w odniesieniu tylko i wyłącznie do pełniących funkcję członków zarządu. W przedmiotowym przypadku jednak bez znaczenia pozostaje, za którym ze stanowisk opowie się sąd orzekający, bowiem pozwana powołując się na dokument zatytułowany „rezygnacja”, który miał zostać otrzymany przez R. B. (1) w ogóle nie wykazała kim owa osoba była. W sprawie nie przedstawiono jakiegokolwiek pełnomocnictwa, tym bardziej pełnomocnictwa szczególnego do przyjmowania oświadczeń zawierających rezygnację członka zarządu z pełnionej funkcji, pozwana nie załączyła również uchwały, którą taki pełnomocnik mógłby zostać powołany. Również z pełnego odpisu z KRS spółki (...) sp. z o. o. nie wynika aby R. B. (1) pełnił jakąkolwiek funkcję w spółce.

Należy jednak wskazać, iż w dniu 16 września 2015 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy Krajowy Rejestr Sądowy poinformował, iż wydanym 25 maja 2015 r. postanowieniem wykreślono dane E. B., dotychczasowego prezesa zarządu (...) sp. z o. o. i jej wspólnika na podstawie oświadczenia o rezygnacji z pełnienia funkcji prezesa zarządu z dniem 31 grudnia 2011 r. Zgodnie natomiast z art. 17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym z dnia 15 lipca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1142) domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe. Domniemanie dotyczy zarówno danych zgłoszonych na wniosek podmiotu podlegającego wpisowi do KRS, jak też na wniosek innych osób, np. wierzyciela takiego podmiotu lub wspólnika osobowej spółki handlowej (zob. art. 45 ust. 3, art. 56 KrRejSU) lub przez sąd z urzędu (art. 45 ust. 3-4 KrRejSU). Szczególne znaczenie dla osób trzecich, zwłaszcza kontrahentów podmiotów wpisywanych do rejestru przedsiębiorców, mają wpisy osób uprawnionych do działania za taki podmiot rejestrowy w stosunkach zewnętrznych, tzn. do reprezentacji. Wpis takich osób w KRS ma charakter deklaracyjny. Ze względu na to, że w przepisach KrRejSU brak ogólnego zakazu przeprowadzania przeciwko domniemaniu prawdziwości danych wpisanych do rejestru, przyjmuje się, że domniemanie wyrażone w art. 17 ust. 1 KrRejSU jest domniemaniem wzruszalnym. (kom. J. G., S. wpisu prokury, s. 34; A. N., Jawność materialna, s. 36.) Wyraźnie potwierdził to m.in. SN w post. z 3.7.2003 r. (I CZ 17/03, OSN 2004, Nr 9, poz. 137), w uzasadnieniu którego stwierdził, że domniemanie prawdziwości wpisu (art. 17 ust. 1 KrRejSU) może być wzruszone. Podobne stanowisko zajął SA w K., który w post. z 10.9.2012 r. (I ACZ 1277/12, L., teza 2) uznał, iż: "Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z 20.8.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz.U. z 2007 r., Nr 168, poz. 1186) domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe". Przepis ten wprowadza domniemanie prawdziwości danych wpisanych do rejestru, także danych dotyczących składu osobowego Spółki z o.o. (...) w tym przepisie domniemanie jest domniemaniem prawnym w rozumieniu art. 234 k.p.c., wiąże zatem sąd w postępowaniu cywilnym, z tym że może być obalone, ponieważ ustawa tego nie wyłącza. Domniemanie to dotyczy wpisów, obejmuje więc treść zamieszczoną w odpowiednim dziale rejestru, natomiast nie dotyczy danych znajdujących się w aktach rejestrowych, jeżeli nie zostały wpisane do rejestru. Ustawodawca przyjmuje, że - co do zasady - wszystkie dane wpisane do rejestru są zgodne z prawdziwym stanem rzeczy, czyli z obiektywną rzeczywistością. Odpis z rejestru jest dokumentem - środkiem dowodowym określonego stanu, nie zawsze zgodnym ze stanem rzeczywistym. W tym stanie rzeczy wypada przypomnieć, że, zgodnie z art. 234 k.p.c., domniemania ustanowione przez prawo (domniemania prawne) wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Domniemania prawne - jak podkreśla się w doktrynie - stanowią ułatwienia dowodowe, ich istota polega bowiem na tym, że z mocy szczególnego przepisu ustawy dowód określonego w tym przepisie faktu zastępuje dowód faktu, z którego dana osoba wywodzi skutki prawne albo bezpośrednio dowód istnienia określonego prawa, stosunku prawnego lub jego istotnego elementu.

Na gruncie przedmiotowej sprawy, powód obalił przedmiotowe domniemanie wykazując, iż złożone przez pozwaną oświadczenie o rezygnacji w funkcji członka zarządu z dnia 30 grudnia 2011 roku było nieskuteczne. Powód od początku kwestionował skuteczności złożonego oświadczenia. Podkreślał, iż pozwana nie przedstawiła uchwały powołującej R. B. (1) do pełnienia funkcji pełnomocnika Spółki i nie wykazała jego upoważnienia do odebrania

oświadczenia o rezygnacji z funkcji członka zarządu. Orzecznictwo oczywiście dopuszcza możliwość skutecznego złożenia rezygnacji na ręce pełnomocnika Spółki, z tym zastrzeżeniem iż ma być on powołany uchwałą Zgromadzenia Wspólników (art. 210 ksh). Przedmiotowej uchwały brak w aktach sprawy. Pełnomocnik powoda powołał się na powyższe okoliczności, w tym na brak uchwały oraz upoważnienia, w piśmie procesowym z dnia 24 czerwca 2010 roku (k. 97). Pomimo doręczenia tego pisma pozwanej (k. 108) brak jakichkolwiek dalszych dowodów w sprawie. Wobec niezajęcia stanowiska przez pozwaną, okoliczność braku uchwały Zgromadzenia Wspólników przyznającej R. B. (1) funkcję pełnomocnika Spółki, stała się bezsporna w sprawie. Wobec powyższego, brak podstaw do uznania, iż oświadczenie pozwanej z dnia 30 grudnia 2011 roku było skuteczne. Osoba R. B. (1) nie może być przez Sąd traktowana w kategoriach upoważnionego do odbioru oświadczenia o rezygnacji z funkcji członka zarządu, wobec niewykazania, iż faktycznie takie upoważnienie zostało mu udzielone. Jak już wspomniano, brak przedstawienia przez pozwaną stosownej uchwały (wymaganej przez art. 210 ksh), skutkowało przyjęciem stanowiska, o nieskuteczności jej rezygnacji dnia 30 grudnia 2011 roku. Co więcej do akt sprawy pozwana sama załączyła protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o. o. z dnia 24 lipca 2012 r., z którego wynika jej odwołanie z funkcji członka zarządu tego dnia. Pozwana nie była oczywiście obecna na przedmiotowym Zgromadzeniu bowiem w tej dacie nie była już wspólnikiem Spółki. Jednak, skoro dopiero z dniem 29 lipca 2012 roku Spółka odwołała ją z funkcji członka zarządu, to znaczy, iż poprzednie oświadczenie z dnia 30 grudnia 2011 roku do niej nie dotarło, a przynajmniej nie zostało przez nią uznane. Skoro tak dopiero z dniem 29 lipca 2012 roku pozwana faktycznie przestała być członkiem zarządu. Pełniła tę funkcję w czasie powstania zobowiązania (dnia 25 maja 2012 roku zobowiązania były już wymagalne). Powyższe oznacza, iż pomimo wykreślenia pozwanej z KRS Spółki (na podstawie przedstawionego przez nią oświadczenia z dnia 30 grudnia 2011 roku), faktyczne członkostwo w zarządzie ustąpiło później, bowiem 29 lipca 2012 roku. Powód obalił domniemanie prawdziwości wpisu w KRS, stąd powództwo w całości zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że sąd ustala stan faktyczny nie tylko na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, ale też m.in. na podstawie twierdzeń przyznanych przez stronę przeciwną (art. 229 k.p.c.) oraz na podstawie domniemań faktycznych. Jak bowiem stanowi art. 231 k.p.c., sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). Domniemanie faktyczne powoduje przerzucenie ciężaru dowodu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 r., I PK 37/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 263). Możliwość przerzucenia ciężaru dowodu przez zastosowanie domniemań faktycznych wprost dopuścił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 1986 r. (sygn. akt I CR 34/86, OSP 1987, Nr 5, poz. 125), gdzie wskazał, iż w sytuacji, gdy w drodze wyprowadzenia wniosku z faktów już udowodnionych lub niewymagających dowodu możliwe jest ustalenie faktu wskazującego na odpowiedzialność osoby, od której poszkodowany domaga się odszkodowania (art. 231 k.p.c.), ma miejsce swoiste odwrócenie ciężaru dowodu polegające na tym, że na osobie, od której wierzyciel domaga się zapłaty, spoczywa ciężar obalenia faktu stanowiącego podstawę domniemania faktycznego. Ponieważ strona pozwana nie zakwestionowała braku istnienia uchwały powołującej R. B. na pełnomocnika Spółki, Sąd uznał twierdzenie powoda za zgodne z prawdziwym stanem rzeczy i na tej podstawie wnioskował o braku skuteczności oświadczenia z dnia 30 grudnia 2011 roku.

Przedstawiona analiza stanu faktycznego uzasadnia przypisanie członkowi zarządu (...) sp. z o. o.- E. B. odpowiedzialności za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h. Przedstawiając prawomocny nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Z. G. w sprawie V GNc 3653/12 w dniu 15 listopada 2012 r. powód wykazał fakt istnienia wierzytelności oraz jej wysokość. Spełniona została także przesłanka sprawowania funkcji członka zarządu w określonym czasie. Konkluzja ta jest zasadna zarówno w myśl koncepcji zakładającej, iż relewantnym dla oceny istnienia odpowiedzialności członka zarządu jest związek czasowy między momentem powstania zobowiązania a pełnieniem przez niego tej funkcji, jak i w oparciu o założenie, zgodnie z którym odpowiedzialnością członka zarządu są objęte zobowiązania wymagalne w chwili zaistnienia przesłanek ogłoszenia upadłości ukonstytuowanych art. 11 prawa upadłościowego i naprawczego. Wykazanie tych okoliczności tj. braku niewypłacalności Spółki w czasie pełnienia funkcji przez członków zarządu, spoczywa natomiast na stronie pozwanej. Pozwana zaś nie wykazała w niniejszym postępowaniu żadnej okoliczności wyłączającej jej odpowiedzialność za zobowiązania Spółki.

Odpowiedzialność członków zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje, obok należności głównej, także zasądzone w tytule wykonawczym wydanym przeciwko spółce koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 118/06, OSNC 2007/9/136). Powód dochodził w niniejszym postępowaniu należności głównej, w części niewyegzekwowanej w toku egzekucji tj. kwoty 1.131,60 Euro, odsetek od należności głównej liczonych od dnia 28 kwietnia 2014 r. w kwocie 1.193,75 zł, kwoty 30,00 zł opłaty sądowej, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł, kosztów opłaty od pełnomocnictwa 17,00 zł, kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym- 300,00 zł, kwoty 60,00 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego i 215,27 zł wydatków gotówkowych poniesionych w trakcie egzekucji- łącznie 1.131,60 Eur i 2.416,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2014 r. Żądanie odsetek ustawowych jest uzasadnione. Zgodnie z art. 455 k.p.c. dłużnik jest zobowiązany do zapłaty na żądanie wierzyciela zobowiązania bezterminowego. Poprzez wezwanie następuje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe. Powód wezwał oboje pozwanych do spełnienia świadczenia pismem z dnia 29 kwietnia 2014 roku w terminie 7 dni. Żądanie odsetek ustawowych tj. 10 maja 2014 roku jest zatem zasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. statuującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 355,00 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na kwotę 1.200 zł na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na podstawie art. 80 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.).

W pkt III wyroku Sąd oddalił wniosek o zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 461 t.j.), zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Jeżeli przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas Sąd może zasądzić opłatę wyższą, która nie może jednak przewyższyć sześciokrotnej stawki minimalnej ani wartości przedmiotu sprawy (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 marca 2013 r., III AUz 59/13, LEX nr 1322710). W niniejszej sprawie nie można jednak powiedzieć, iż nakład pracy pełnomocnika bardziej niż w stopniu podstawowym, przybliżył Sąd do rozstrzygnięcia sprawy.

W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji wyroku.